

Jeg vilde gerne gøre endnu et Par Bemærkninger om vort Underændringsforslag angaaende den store Løngruppe B, de 2,500 meget lavt lønede Tjenestemænd. Der er sagt saa meget om det, at der ingen Grund er til at komme nærmere ind paa Sagen, men jeg vilde gerne rette det Spørgsmaal til den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen), om han ikke kunde være med til, at denne Sag blev taget op til fornyet Overvejelse til Finanslovens tredje Behandling. Højre har jo gennem sin Ordfører (Wulff) givet Antydning af, at man dog paa visse Punkter kunde gaa med til at strække sig lidt videre; det gjaldt navnlig den store Ledvogtergruppe, der omfatter 5—600 meget lavt lønede Tjenestemænd. Er det virkelig alvorligt ment fra Højres Side — og det maa man jo foreløbig gaa ud fra —, er der her, synes jeg, et Grundlag for, at man kunde forhandle videre om denne Sag og maa-ske opnaa enkelte Fordele for disse Folk, hvis Lønninger er saa overordentlig lave. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den ærede Ordfører, om det er et Ultimatum fra Flertallets Side, at der slet ikke kan være Tale om at strække sig længere, end man her er gaaet med til, om de ikke ogsaa kunde gaa med til at tage Spørgsmaalet op til tredje Behandling. I saa Fald var der jo ingen Grund til at lade Underændringsforslaget komme til Afstemning her; saa antager jeg, vi Forslagsstillere kan enes om at trække det tilbage. Jeg tror heller ikke, efter det Kendskab, jeg har til den højtærede Minister, at han, hvis der skulde vise sig Enighed indenfor Finansudvalget om at gaa lidt videre, vil være den haarde Mand, der stiller sig hindrende i Vejen, men jeg ved det naturligvis ikke.

Spørgsmaalet om den lille Asaa-Bane skal jeg ikke komme ind paa; det er jo blevet saa udførligt belyst, navnlig af det ærede Medlem fra Aalborg (N. C. Christensen), som nys havde Ordet. Men ogsaa mig undrer det i højeste Grad, at Repræsentanten fra selve Kredsen sidder her saa stille som en Mus og ikke har et Ord at skulle have sagt. Det ærede Medlem fra Søby (Pinstrup) hører ellers ikke til dem, der sætter deres Lys under en Skæppe; han er ikke bange for at give sin Mening til Kende, og jeg synes, det vilde have sin Interesse, om det ærede Medlem, der dog maa kende den Sag bedre end nogen anden, vilde tage Ordet og sige os, hvad han nu mener er det rette.

Det gjorde mig ondt at høre den

højtærede Minister fremføre saa mange Vanskeligheder for Genoptagelsen af Persontrafikken fra Frederiksberg Station ud imod Vanløse og ud imod Vestbanen. Det forekommer mig dog, at de Tal, den højtærede Minister nævnede, ikke er saa særdeles afskrækkende. Ministeren oplyste, at en Genoptagelse af Persontrafikken fra Frederiksberg til Vanløse Station vilde koste 24,000 Kr. aarlig. Men der skal dog ikke nogen ret stor Indtægt til for at faa disse 24,000 Kr. ind igen; det er ikke mere end 65 Kr. daglig, der skulde køres ind for at dække den Udgift. For Beboerne i Frederiksberg Kommune har det sin store Interesse, og man kan godt forstaa, at de er meget kedede af at have mistet saa godt et Opland som det, de har haft dels igennem Frederikssund-Banen og dels igennem Banen fra de vestlige Stationer hen imod Roskilde.

Rasmus Hansen: Paa Grund af den fremrykkede Tid skal jeg fatte mig meget kort. Jeg har allerførst en Bemærkning til den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen). Den ærede Ordfører udtalte i Gaar under sin Omtale af det Underændringsforslag, vi har stillet om en højere Lønforbedring for Løngruppe B, at det var rigtigt nok, at dette Personale ikke kom med paa Lønningsloven i 1908, men dets Lønforhold blev ordnet Aaret efter; altsaa i 1909, og den ærede Ordfører tilføjede, at naar jeg havde udtalt, at de dengang kun fik en Lønforhøjelse paa 6—11 pCt., var det ikke rigtigt, thi de fik ialt en Sum af 400,000 Kr., og det vilde andrage ca. 14 pCt. Jeg tror, den ærede Ordfører gør sig skyldig i en Fejltagelse eller Misforstaaelse paa dette Punkt. Det er nok muligt, at den Sum, de fik i 1909, kunde andrage ca. 14 pCt.; men vi maa huske paa, at en Del deraf var Dækning for den Indtægtsformindskelse, de led ved Lønningsloven af 1908 gennem Tabet af Tantième. Tantièmen var nemlig en lovlig Indtægt for dem, og naar de efter Lønningsloven skulde have en Lønningsforhøjelse, fulgte det af sig selv, at de først maatte have Erstatning for den Tantième, de tidligere havde haft, men mistede ved Lønningsloven; før kunde der ikke være Tale om, at det blev en virkelig Lønningsforhøjelse. Det synes jeg følger ganske af sig selv, og naar vi tager det i Betragtning — og det maa vi tage i Betragtning, naar vi vil være retfærdige —, vil de 14 pCt. svinde betydeligt ind, og vi vil sikkert komme ned til det, jeg har nævnt, nemlig 6—11 pCt.